

като щж тръгамъ за К...! каза угрижено Райчинъ..... Ако дойде вий го задръжте за кървавицата... Да се повеселимъ по Коледа.

— Каква е тая врява на вѣнъ? извика Цанко като недопи виното си и станж.

Наистина, мъжки и женски викове се чухъ на двора. Цанко и булката искокнахъ. Гоститѣ наставахъ сжщо. Тозъ часъ се завърна булката, много развълнувана, и каза:

— Свърши се и една работа, да е ханрлия!

— Какво? какво?

— Боримечката грабналъ Стайка.

Всички извикахъ очудени отъ тая изненада.

— Грабналъ ѝ, хубостникътъ, и ѝ понесълъ на рамо, като гергъовско ягне, у тѣхъ си.

Втигна се весела глъчка.

— Ами какъ тѣй? А? Той за това излѣзе по-рано, а по него Горанътъ, братовчедъ му.

— Вѣсчакалъ ѝ задъ ритлитѣ, при вратника, продължаваше булка Цанковица, и грабналъ Стайка! Язжкъ за момчето, че изгори момичето. Пуси Боримечка, кому минуваше прѣзъ ума?

— Право да си кажемъ: тѣ си сж лика-прилика... каза единъ.

— Тя е гоино ерѣбско свинче, той е маджарска катана, смѣяше се другъ.

— Хай да сж живи и здрави, утрѣ ще пиемъ чървена ракия, каза Цанко.

— Па и на мене ржкавъ да даджтъ, азъ си искамъ правото, крѣскаше булка Цанковица; то се вика азъ сватувахъ.

Слѣдъ малко гоститѣ си излѣзохъ развеселѣли.